

Jenny Ymker gebruikt bijvoorbeeld zichzelf als model en de wereld die zij toont is die van haar verbeelding die niet zozeer vrouwelijk is als wel dat ze vanuit een vrouwelijk perspectief gemaakt is. Ymker is met maar liefst vijf werken vertegenwoordigd in *Über Mensch*. Drie daarvan, *Regels uit mijn hoofd* (2014), *De lucht is diep* (2017) en *Balanceren* (2015), zijn gobelins, een, *Mise en scène* (2019), is een lichtbakfoto en *Serenade for a doll* (2019) is een lichtbakfilmloop. De gobelins zijn rechtstreeks geweven naar kleurenfoto's. Dat de beelden van de gobelins van oorsprong foto's zijn is zelfs voor het ongeoefende oog duidelijk. Het weefsel van de gobelins geeft de werken een grofkorrelige structuur. Wandtapijten waren ooit hooggewaardeerde wandbekledingen die belangrijke historische, mythologische of Bijbelse gebeurtenissen weergaven. De iconografie van wandtapijten was van het grootste belang voor de bezitter. Ze representeerden diens glorie en reden van bestaan. Bij Ymker gaat het ook om beelden die iconisch genoemd zouden kunnen worden, maar dan met een absurdistische toets en een zekere melancholieke eenzaamheid. De hoofdpersoon is steeds op de rug of de zijkant gezien en staat eenzaam in een situatie die eeuwig voort lijkt te duren. Zo zie je in *De lucht is diep* een veld van afgekapte boomstammen met boven op een van de stammen, midden in het veld, de vrouw, blijkbaar op weg met een koffer in de hand. Waarnaar is zij op reis, en hoe verplaatst zij zich van de ene boomstomp naar de andere? In feite zijn dat onzinnige vragen, want het beeld laat haar stilstaan. Het is om dit absurde, besluiteloze moment dat maar voort blijft bestaan en zo helder gepresenteerd wordt, dat het werk inderdaad iets iconisch krijgt, of liever iets charismatisch, want de iconografie van het werk is voor meerderlei uitleg vatbaar, terwijl het beeld zelf zich goed laat herinneren. Het is vreemd en fraai werk, soms met een zachte humor die zich met het absurde vermengt, zoals je dat zelden ziet bij een Nederlandse kunstenaar. Het laat een mens in constante confrontatie met de wereld zien, terwijl de wereld ieder antwoord schuldig blijft. Ook de afgewogen schoonheid van de scènes, zoals het licht dat naar binnen schijnt en de spiegel in *Serenade for a doll*, ligt zo vast dat het lijkt dat de beelden er alleen maar zo uit konden zien zoals ze er nu uitzien.

Tekst: Bertus Pieters